

תורה אביגדור

עלונים

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: א. בן-עמי
איורים: מירי וינרב

פרשת ויחי תשפ"ג

מישהו מסתכל עליך!

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 076-599-4020

פרשת ויחי תשפ"ג מישהו מסתכל עליך!

הרב וולנדר, רבו של בית הפלא בירושלים, סיים זה עתה להתפלל תפלת מנחה, כשחוברת צבעונית שהיתה מנחת על שלחן סמוך צדה את מבטו. על הכריכה התנוססה הכותרת "תורת אביגדור לילדים" - מה זה? הרב וולנדר הפיר היטב את החוברות הנפלאות של "תורת אביגדור" שחלקו בבתי הפנסיות מדי שבוע, אך הוא לא היה מודע לקיומה של גרסה לילדים!

הוא החל לקרוא את הספור, וככל שהתקדם, כך גברה הפתעתו. הספור נסב אודותיו ואודות צדוק "הצדיק" שנכלא מספר פעמים בכלא ירושלים. מה קורה כאן? כיצד יתכן שעורכי העלון ידעו את הפרטים המדויקים של שיחותיו עם צדוק ואת כל הארועים מסביב?

הרב וולנדר היה נחוש לרדת לעמקם של דברים, ולכן החליט לשים את פעמיו הישר למטה המרכזי של "תורת אביגדור". בעודו מתקרב לבנין, הוא הבחין בחלון גדול שהיה ממקם בחזית הקומה הראשונה, שדרכו נראה אדם יושב על יד שלחן כתיבה, גבו אל החלון, ועסוק בכתיבה אינטנסיבית.

הרב וולנדר התקרב אל החלון והביט פנימה. הכותב היה נראה מתוח במקצת, ומדי פעם שלח מבטים מתוחים אל עבר הרב וולנדר שהמשיך להביט בו.

בדיוק כאשר סיים האיש לכתב, דלת המשרד נפתחה באחת, ואל המשרד נכנס לא אחר מאשר צדוק "הצדיק"! צדוק, ששוב הופיע כשחצי מזקנו חסר, החזיק בידו בקבוק כהה. הכותב הביט בצדוק במבט נדהם, וגם הרב וולנדר התפלא מאוד, ומחר להכנס פנימה כדי לחקור מה בדיוק קורה כאן.

הרב וולנדר פסע פנימה אל החדר, בדיוק כשצדוק החל לדבר אל הכותב. "האם אתה מענין לרפוש בקבוק של 'מי זקן'?" שאל צדוק. "זהו משקה חדש, שיעפה את זקנך באפן מידי!"

"צדוק! קרא הרב וולנדר. "מה אתה עושה כאן?"

"אן, הרב וולנדר, איזו הפתעה! אולי אתה תרצה לרפוש בקבוק של 'מי זקן'?"

"מה?" שאל הרב וולנדר. "מי שצריך כאן 'מי זקן' זה אתה - מה קרה לזקן שלך? ולמה ל'מי הזקן' שלך יש ריח של סירופ שוקולד?"

בעודו מדבר אל צדוק, הבחין הרב וולנדר בעלון של "תורת אביגדור לילדים" לפרשת ויגש שהיה מונח פתוח על השלחן, שם היה ציור של צדוק חותך בטעות את זקנו בעזרת מספרים גדולות.

"טוב, כבר קבלתי את התשובה לשאלתי," הוא אמר לעצמו. ואז פנה הרב וולנדר לכותב ואמר: "ובכן, אני מבין שאתה הוא א. בן עמי. באתי לכאן כדי לשאל אותך כיצד הגיע אליך המידע אודות שיחותי עם צדוק, ומי נתן לך רשות לפרסם ספורים אודותינו מבלי לקבל מאתנו רשות?"

"שמי הוא אהרן ספֿטנר," ענה האיש. "א. בן עמי הוא רק שם העט שלי. למען האמת, אני עצמי די מבולבל. חשבתי שאתה וצדוק הם דמויות דמיוניות שהמצאתי עבור ספורי 'תורת אביגדור לילדים'. לא העליתי על דעתי שאתם קיימים במציאות!"

"אולי גם אתה בעצמך אינך אלא דמות דמיונית," הציע צדוק. "איך תוכל לדעת? ואולי זו הסבה ששמך האמיתי אינו מתנוסס על הכריכה, משום שאתה לא אמתי."

בעוד אהרן מהרהר ברעיון המענין ששמע מצדוק, הרב וולנדר הביט בספור שאהרן סיים לכתב זה עתה.

"אם לא אכפת לך לשמע מעט בקרת בונה," אמר הרב וולנדר בעדינות, "הספור שכתבת זקוק לקצת שפור. הוא לא זורם כל כך טוב. חוץ מזה, לא כתבת בסוף 'צידה לדרך'. מה המסר כאן?"

"למען האמת, הִיָּה לי דִּי קִשָּׁה לְהִתְרַכֵּז בְּשִׁמְיָשָׁהּ מִסְתַּכֵּל עָלַי כָּל הַזְּמַן," עָנָה אֶהְרֹן בְּהִתְגֻּנְנוּת.

"אָבֵל תִּמְיֵד יֵשׁ מִיָּשָׁהּ שֶׁמִּסְתַּכֵּל עָלֶיךָ!" אָמַר הָרַב וּלְנֹדֶר. "הַקְדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְבִיט בְּךָ כָּל רֹגַע וְרֹגַע. אַתָּה יוֹדֵעַ, הָרַב מִילָר זצ"ל הִיָּה מְדַבֵּר תִּמְיֵד עַל כֶּךָ שֶׁהָאָדָם צָרִיךְ לַחְיוֹת אֶת חַיָּיו עִם הַיָּדִיעָה הַתִּמְיֵדִית שֶׁמִּסְתַּכֵּלִים עָלָיו. אִם הָעֲבָדָה שֶׁמִּיָּשָׁהּ מִסְתַּכֵּל עָלֶיךָ מְבַלְבֶּלֶת אוֹתָךְ עַד כִּדִּי בְּךָ שֶׁהִיא פּוֹגֶמֶת בִּיכָלֶת הַכְּתִיבָה שְׁלֹךְ, אַז בְּנִרְאָה שֶׁעֲדִין לֹא הִתְרַגְּלָתָ לְרַעְיוֹן שֶׁה' מִסְתַּכֵּל עָלֶיךָ כָּל הַזְּמַן."

אֶהְרֹן חָשַׁב עַל הַדְּבָרִים שֶׁשָּׁמַע. הָרַב וּלְנֹדֶר צוּדָק. הוּא בְּאַמֶּת צָרִיךְ לַחֲשֹׁב יוֹתֵר עַל כֶּךָ שֶׁה' מִסְתַּכֵּל עָלָיו וּבוֹחֵן אֶת מַעֲשָׂיו בְּכָל עֵת.

"תּוֹדָה לָךְ הָרַב וּלְנֹדֶר " אָמַר אֶהְרֹן. "לְמַדָּת אוֹתִי לָקַח חֲשׁוֹב." הוּא הִבִּיט שׁוֹב בִּסְפוֹר שְׁכֵתָב, וְעַקָּם אֶת אָפוֹ. "וְאַתָּה צוּדָק בְּהַחֲלִיט לִגְבִּי הַסְּפוֹר הַזֶּה שְׁכֵתָבְתִּי. הוּא מִמֶּשׁ גְּרוּעַ. מִי יֶאֱמִין שֶׁרֹאשׁ הָעִיר מְקַגְלִיקוּדִי הַחֲלִיט לְהִתְגַּיֵּר וְהִלָּךְ לְלַמֵּד בִּישִׁיבַת בְּרִיסקָה?" הוּא קִמַּט אֶת הַדָּף וְהִשְׁלִיךְ אוֹתוֹ אֶל יַעֲבֵר סֵל הָאֲשָׁפָה.

"אָבֵל מָה אַעֲשֶׂה כְּעֵת? אֵין לי זְמַן לַחֲשֹׁב עַל סְפוֹר חֲדָשׁ. הָרַב וּלְנֹדֶר, אוֹלֵי אַתָּה מוֹכֵן לַעֲזֹר לי לַחֲשֹׁב עַל רַעְיוֹן לְסְפוֹר חֲדָשׁ?"

הָרַב וּלְנֹדֶר חִיָּךְ חִיָּךְ רָחַב. "ר' אֶהְרֹן, אֲנִי בָטוּחַ שֶׁתַּחֲשֹׁב עַל מִשְׁהוּ", וְאַז פָּנָה אֶל צִדּוֹק וְאָמַר, "בֹּא צִדּוֹק, אֲנִי הוֹלֵךְ כְּעֵת לְמִסֹּר שְׁעוֹר בְּמִסְלַת יִשְׂרָאֵל. בֹּא תַצְטָרֵף אֵלַינוּ - זֶה יִהְיֶה מְאֹד טוֹב עֲבוּרָךְ."

צִדּוֹק לָקַח לְגִימָה אֶרְכָּה מִ"מִי הַזֶּקֶן" שְׁלוֹ, וַיֵּצֵא יַחַד עִם הָרַב וּלְנֹדֶר אֶל מַחוּץ לְמִשְׁרָד.

שַׁבַּת שְׁלוֹם וּמְבֹרָךְ!

צִידָה לְדֶרֶךְ

בְּפֶרֶשֶׁת הַשָּׁבוּעַ, כְּאֲשֶׁר יַעֲקֹב מְדַבֵּר אֶל יוֹסֵף וּבְנָיו, הוּא מוֹתִיחֵם לְאַבוֹתָיו וְאֹמֵר, "הָאֱלֹקִים אֲשֶׁר הִתְהַלְכּוּ אֲבֹתַי לִפְנֵינוּ". וְהַכּוֹנֶה הִיא שֶׁהֵם הִרְגִּישׁוּ תִּמְיֵד שֶׁעִינֵי ה' עֲלֵיהֶם, וְלָכֵן הֵם הִפְכוּ לְצַדִּיקִים כָּל כֶּךָ גְּדוֹלִים.